

Tízsiók

Szerkesztőség és kiadóhivatal
Szeged, Kálvária-utca 14.
Telefon 10-84.

Ára 20 fillér

Megjelenik minden szombaton
Első évfolyam 9. szám.
1934. december 29.

UJÉVRE.

Kedden, ha majd felébredek,
Fejem nehéz, lábom remeg,
Rám nyílik hirtelen az ajtó
S beuékol a végrehajtó.
A házmester már tegnap este
Pengőjét ily mód megkereste,
Ez jár neki, mivelhogy hosszú
Tizenkét hónapokon át
A léceken által kiszedte
A páncémből a szént, a fát,
Azután vad haragra gerjedt
— Itt a néptelen levele! —
Mivel az új cselédünk gögös
És nem barátokzik vele! —
De most kibékíti a kényszer
S hogy boldog legyek, mondja
hétszer.

Hát hála Isten, tudom végre,
Mért néztem sujtottan az égre!
Csöngetve jön, mint Mikulás
A szemetes s zsebembe ás
Szívem örömébe nevet:
A lámpagyújtó is szeret,
Pénzt fogok neki nyújtani,
Ideáljaimat ő szokta
Írántam felvilágosítani,
Bár jellemének szégyenfoltja,
A lámpákat inkább hogy oltja.
Kit havonta többször kidobtam,
A szabóinas elém toppan,
Jóérzésében nincs hiány,
További sok erőt kíván.
Az autós, a fiakkeres,
Játszva kisebb vagyont keres.
Reggeltől estig nincs más dolga,
Engem új nyolc-kilenc bankszolga,
A kéményseprő és a bába
Egyformán tör be a szobámba.
Amerre nézek, üldöző zaj
Elöttem, mögöttem, mellettem
S én mit csináljak? Megsúgom:
Mától görögkeleti lettem,
Adozó szívem tájékarul
Igy nem olvadhat fel a kéreg
S két hét mulva, ha minden elmúlt,
A régi hitre visszatérek.

Ha tudnám, hogy ez is olyan lesz, mint az
anyja, már most a Kóterba záratnám.

B. U. É. K.

A négy betű már rég nem jelenti azt, amire a sablón felhasználja. Az alábbiakban szemelvényt adunk belőle, hogy ahány ház, annyi telekkönyvi teher, akarjuk mondani szokás. (De hát az ügyis egyre megy. A teher is szokás.)

Tisztviselő: Bánatomban ügyis éhen kódorgok.

Detektív: Braun urat éjfélkor kerestük.

Szél úrfi: Befútt utcákon éjjelenkint komiszkodok.

Kereskedő: Bevételeim utólérhetetlenül érzékenyítik kiadásaimat.

Énekes Béla: Bolondos utókúrára énekelni kínlódás.

Ujságíró: Balgaságomban ugródeszkát építettem kajánoknak.

Harmincévesek: Buta utópia érvényesülést keresni.

Nagymama: Bálázók ugrálásában én kimagaslók.

Gábor Arno'd: Bennem ugynevezett élharcost keresetek.

Zerkovitz: Bizony úristen én komponáltam.

Jébarátnő: Barátnőm ujruhája épp kilencéves.

Öreg házaspár: Békés új év? Kendősz.

Nem komoly betegség.

A tanító találkozik a Jóska gyerekekkel:

- Na, hogy vagy, Jóska?
- Jó.
- Hát anyád?
- Jó.
- Hát az apád?
- Esik, kel.
- Olyan beteg?
- Nem.
- Hát?
- Ojan részög!

A jószívű gazdag.

A gazdag emberhez beállít a hölgydeputáció, segítségét kéri valamelyik jótékonyági akcióhoz.

— Nem állhatok a rendelkezésükre, mondja a gazdag ember, sok teher van rajtam, szegény rokonaimat kell támogatnom.

Az egyik hölgynek alaposan fel van vágva a nyelve, híres a szókimon-dásáról is, hát most sem hallgat.

— De hiszen mi közvetlen forrásból tudjuk, hogy ön nem segíti a szegény rokonait, még az érintkezést is megszakította velük!

— Na, látják kérem, ha a saját rokonaimat sem segítem, hogyan kívánják, hogy idegenekkel törődjem?

GONDOLATOK.

A városházán megfélemeztek az igazoló választmány megalakításáról. Nyilván azt gondolták, hogy túlzottan igazolták az új bizottsági tagokat már a jelölésnél. Mire való volna a további buzgóság?

Aszongya a belügyminiszter, hogy Szeged nem fürdőváros. Nónó, amiért van egynéhány ember, akinek nem épp szenvedélye a tisztakéz, meg a tiszta lelkiismeret, azért a nagyobbik rész mégis csak szereti lefűrödni magáról azt, ami másokról ragadt rá.

Mögen sokat beszélgettek a szubvencionált ujságokról, hogy melyik mennyit ér? Ugy képzem, hogy minden lap annyit veszít a súlyából, amennyi az általa kiszorított szubvenció nagysága.

De jó, hogy a jókívánásokat nem lehet úgy lemérni, mint a krumplit. Mert ha valóra válnék minden titkos kívánság, amivel a jóbarátok halmozzák el az évfordulón egymást, talán elsüllyedne a föld a tengernyi — nehézségtől.

Annyit nyelbelletek a kupónvágók szörnyű elfoglaltságáról, amíg elgyütt az idő, hogy hasztalan vágossák azokat a kis cédulákat, csak a drága időt vesztegetik vele hiába. Mondják is a részvényesek, hogy úgy érzik magukat, mintha kupónon vágták volna őket.

Sokszorosítást, másolást
leggyorsabban

Wirt és Rengei-nél

A hónapok jelentősége a születések szempontjából

Egy ismert angol jós azt fejtegeti, hogy a születés hónapja befolyással van az újszülött jövőjére nézve.

Tisztelt angol barátom azonban hiányos könyvet bocsájtott szélnek. Magam is sokat foglalkoztam ezzel a kérdéssel s közel százestendős tapasztalat anyaga áll a rendelkezésemre, a mivel ezennel a nyilvánosság elé lépek, mert nincs utálatosabb a piszkos konkurrenciánál. Én legalább ki nem állhatom.

Januárban akik születnek — kimondhatatlan sokszor tapasztaltam, — pontosan a tiz-tizenkettedik születésnapjukon koresolyáznai fognak. Egész biztos a kivételek statisztikája is. Két eset lehetséges ugyanis: vagy nem tudnak koresolyáznai, vagy nincs a születésük napján jég. Január szülöttei azonkívül rokonszenveznek a disznótorokkal. (Amiről soha megállapítanom nem sikerült, hogy miért nevezték el a disznó torkáról.)

Február leányszülöttei rövid hajattal viselnek s idővel többnyire férjhez mennek. Akik 29-én látják meg a napvilágot, azok pláne férjekhez mennek. Egy héten többhöz is. Nagy hajlamuk van a nőknek a művészi pályára iránt is. Pályájukat néha művészettel, máskor művészekkel élik át.

Márciusi szülött, ha kilencven évig köhög, öreg emberként hal meg. A felesége megátalkodott női szokás szerint túléli. Ebben a hónapban születnek a politikusok és a eszmadiaák. A két pálya szeretettel egyesül is.

Áprilisi ember sokat jár a pincérbálra és azzal törleszti a kapucínereit, hogy a második négyest a főúr feleségével táncolja.

Májusban született nők férjhezmenetelük után 7—8 hónapra feltűnő kövérek lesznek. A kilencedik hónapban azonban soványító kurán esnek át. Ilyenkor születik a legtöbb író, még pedig nem burokból, hanem a balsorsral közös anyaméhben. Vannak azonban akik fiu-mében születnek és bizonyodalmatlan lesz az illetőségük.

Junius szülötte, akármilyen legyen a vallása, rajong a sóletért. Igen eszes ember lesz és közéleti működésének nagy visszhangja támad.

Aki *juliusban* jön a világra, ötször mond esődöt és végül gazdag emberként mint magánzó vonul vissza.

Augusztus férfiszülöttei többnyire halmozzák a butaságot és megnősülnek. Feleségüknek kilenc gyermeke lesz, nekik maguknak csak három.

Szeptemberben csupa lágyszívű és lányfejű ember születik. A szeptemberi nők egyfolytában hat hétig hordanak

egy kombinét. Tessék ezek után kombinálni!

Októberben aki születik, fél életét keresztül hitelezőkkel küzd. Élete másik felében a hitelezők küzködnek vele. Amelyik szabó ebben a hónapban jön világra, sokat fog sirni.

November szociologusokat ad. E hónap leányai hajadon korukban szendék és álmodozók, mint asszonyok azonban sokat betegeskednek. Dr. Szabónó, dr. Aranymives és dr. Kalaposnó speciálisták azonban aránylag hamar kigyógyítják őket.

December csupa össze-visszaság. Aki ilyenkor született udvarol egy nőnek, azt a legtisztességesebb beszéddel is fékevesztetté teszi, — csak hogy más férfival szemben. Ugyanazért ha született májusi el akar Valakit csábítani, fölkeri született decemberfit, hogy udvaroljon Valakinek.

Sajnálom, hogy kifogytam a hónapokból, — a részletekkel adós maradok.

Ködvágó Illés mint idegenforgalom.

Hát ahogy kigyűttem a Löndérok-tű éccörre ott vótam a szögedi hortobágyon, mer aszongyák az ojan veszeködött pusztá, hogy nem látni mást, csak ökröket mög a nagy sömmit még fasinics és möhet kend hogy térgyig kopik a Lába, akkó sé ér a végire oszt ott vót a nagy kúteknő, mondok, üdeje vóna Illés, hogy mögfüröggýé mer hogy a bába füröszött utójjára, amikó még kidűtöttek a teknyőbü a lével, Megyek is le Felé a grádicsokon, de sok épek jártak arra mécsé löhet legalább pajtás vóna, aki velem erőszködik a vízbt, kérdöm hát az égyik barácságos úrtó, aki valami fekete masinát hordott szíjjon a nyakában gyünne-é velem. Aszongya hogy hová, hová máshová mondok, mint a köteknőbe, amire nevetni kezdött, hogy tróbájjam mög, ad öt pöngöt. Böcsület szeneségire mongya kend? Hát ptrsze, hogy arra és vötte ki Máris a pézt. Ott ögye mög a fene, lelkendöztem, azér mögfürdök én pirituszba is, mire léhuztam a eszimat de égy másik úr szalatt arra oszt ráhujjantott a barácságosra, hogy van-é lelke lúvá tönni a Zidegönt mög a Forgalmat, né járja mán a bolongyát. Elis möntek én még a vashalakak níztm hogy mijjen vékonyan köpik a vizet. Mondok ha akkora vóna a szám, mint ünékik fölsercintenek a toromba, mer nasszájú vót, mingyá a Zannyukom jutott a zészömbe, micsinálhat a jó lélok hogy a Zisten pihentesse mög a nyelvít, ott ténförgött -gy másik úr, üvegablak vót a szömin, nyilván féltötte nagyon bámult éngöm én mög ütet, de szép is vót a zórra. Jellömire Izrelítának gondútam, oszt mindönt fölirt égy kis könyvbe. Odatűsztködtem hozzá, ha

még nem sértöném, szóm vóna. Aszongya nem ojan embör ü, hogy sértődös lögyön, kérdöm, mi a mestörsége, aszongya ujságot csinál, Ahán, mondok, kalendárijumot, van nekünk is otthol, még a nagyapámru maradt rám, de játékos esze löhet a zúrnak, hogy ojan szépen kikacsaringözta leginkább azt mondaná mög, minek híjjam ezöket a halakat. Aszongya kecsöge a zégyik, nem hallottam hírit, münk csak a barátköcot üsmerjük, ha mingyárt nem is úgy híjják, de nem löhetök ojan szömtelen hogy urak előtt nevin nevezzem, de üsmerjük a kárászt is, mikó gyünnek zárokba a nagy vizek a Pestrül, mcndok, mög van-e elevenbe is ez a Ke Csöge? Honne vóna, a híd alatt láthati kend húsz pézér. A fene, de nem én, montam, de mán a másik halra kivánesi sé vótam, még pézt kér, ha mögmongya a nevit, oszt kérdi a Kalendárijomos, hogy van-e a mü tájunkon gyümöcsös, mer ütet szörnyen bizgatja az efféle, hát ott van a som, mondok, mire kérdi, hogy kügye-é a zujságot, sosé fáraggyon a zúr, hullajtának belüle a városi urak, mikó vendégségbe járnak a tanyán, inkább azt mongya mög, miféle küembörök azok ott szömbe. Hát ez vót csak a zérdekös, de sora van annak, várjanak, amíg ráérök emesényi.

Ködvágó Illés
Idegön és Forgalom.

Téli gondoskodás.

Mikor ezeket a sorokat írjuk, még tavaszt játszik az idő, de több mint valószínű, hogy a Tűsök megjelenése idejére megérkezett a tél. Egyébként is ostobaság elképzelni, hogy elmarad. Lesz tél, hideg és fagy s a szegény emberek fáznak.

A fölsegélyezési akció számára ajánljuk az alábbi tennivalókat:

— Nem ér egy *fa*-batkát! — ezt a kifejezést ki kell irtani, még pedig úgy, hogy az összes batkákról szereljék le a fát s gyűjtse össze a város az ellátatlanok számára.

Revizió alá kell venni a bibliát, megerősítve a tízparancs tiltó rendelkezéseit. Aki faragott képet csinál magának s pláne azt áruba is bocsájítja, kihágást követ el. Csak maradjon meg a bádogpofánál.

A fahangú színésznöket el kell kobozni kitermelésre. Ujszeged legtávolabbi, legelkerültebb helyét ajánljuk erre a célra, ahol sok a vérese. Az énekpróbák után bizonyára végkép elkerülük a helyet.

Sokat vár a hatóság a *fa*-rizeusok közismert hadától. Ezekkel egymásnak fűttet be.

Ezt az ártatlan *tré*-fát egyébként díjmentesen ajánljuk fel közcélra.

Enyelgés.

— *Ha maga volna az urám, mérget kevernék a kávéjába.*

— *Ha maga volna a feleségem, azonnal meginnám azt a kávé.*

Mosolygok, ha rá gondolkodok, milyen olcsón rendezkedtünk be az **Asztalosmesterek Butorcsarnokából** (Szendrényi Géza és Tsa.) **SZEGED,** Dugonics-tér 11.

Mi a művészet?

- Mivel foglalkozik uraságod?
- Művészettel.
- Talán festő?
- Nem.
- Szobrász, vagy író?
- Egyik sem.
- De hát milyen pályán dolgozik?
- A hivatalnokin.
- Már bocsásson meg, de ezt nevezni maga művészetnek?
- Amennyiben egy hivatalnoknak ma megélni művészet, — hát minden esetre.

KARÁCSONY UTÁN.

— Hogy teltek el az ünnepek, kis fiam?

— Köszönöm, bácsi, unalmasan.

— Talán nem teljesítette a kívánságaidat a Jézuska?

— Dehogyan, más itt a baj. Először is kívántam egy kisvasutat, amelyik sineken szalad. Hát megkaptam, de jó atyám egészen lefoglalta magának. Már kezdtem félni, hogy valami baja van, olyan harsányan játszotta a kalauz szerepét. Bort csempészek Szőregre! Bort csempészek Szőregre! — ordította az egész estén. Kértem hintalovat is, de nem ülhettem rá, mert azt mondta a Miska bácsi, ejnye a teremburáját, utoljára a Sipkaszorosban lovagoltam, megpróbálom, tudok-e még? Aztán ráült és csak éjjel után szedték le róla, amikor kisebb gutaütésben részesült.

— Mit csinált a testvérekéd?

— Szegény, ő is megjárta. A Linka néni elkaparította a hajasbabáját a szívéhez szorította és úgy járkált lefelé a szobában: Épp ilyen szép kis dedunokáim lehetnének, ha Kossuth Lajos annak idején nem viszi magával Amerikába a völégényemet. A karikájával a nagymama rendezett a szobában versenyfutást, aszongya, hogy nagyon megszokta a reggeli tornát, hát benne van, azért olyan fürge, hogy a napokban is lánynak nézték. Amire azt batorkodtam megjegyezni, hogy végtére vannak száz éves lányok is, de erre pofont kaptam, mert rontom a karácsonyi kedélyeket.

— Anyuskád?

— Ő főzőcskét játszott a Marika miniatűr készleteivel és éppúgy gügyögött hozzá, mint apa, aki a végén gombfocizni kezdett a Péter bácsival: Mosztan te dűsz azzaj a bettej! — mondta neki.

— Szegény gyerekek!

— Azért ne sajnáljon bennünket a bácsi, mi nagyszerűen mulattunk, mert hogy senki se törődött velünk, kiszedtük az állványról a Boccaccio bácsi dekameronját. A Piri szobalány magyarázta meg élő illusztrációként a homályos részeket. Soha ilyen jó karácsonyunk nem volt!

Hát látnak?

Pénztáros kisasszony az üzletben:

— Tessék valamit adni a vakoknak is.

— Szó sincs róla?

— ? ?

— Ugy se látnak belőle egy vasat se!

Regény a szedőteremben.

A szerelem — régóta tudjuk, — Minden kis zugba odafér, Eltáplálkozik önmagából, Nem kell neki puha kenyér. Lám, a mi csendes otthonunkban Szintén történt ilyen eset: A potrohos vén Ciceró ur A Nomparellbe szeretett, A boldogságnak kenyeréből Megkívánt egy kis szeletet.

Nagy volt a láng ólom-szívében És megkínozta végtelen, Keserves, hosszú sóhajától Megborzadt a szedőterem,

s Tertia ur, unokabátyja, Hiába szónokolt neki, Megesküdött a NAGY BETÜKRE, Hogy csak a kislányt szereti.

De nomparell, mint már affajta Ábrándos szívé kisleány, A Cicerót biz nem szeretete, Hanem amikor megtehetete, Futott Garmond ficsúr után, Ki biztosító volt, miféle, Félig bohém, félig kopott És albérlői minőségben Stein főbérlő mögött lakott.

Eljött a snajdig sógorasszony, A karsú derekú „petit“, Akinek az a szenvedélye, Hogy folyton pártit közvetít És mondott nyájas, ritka szókat Beszéde mindent felöl: — Oh, ne szalaszd el a szerencsét, Légy Ciceró-é Nomparell

Bár túl van már az ifjúságon S a haja is emlék csupán, Irigyelt asszony lesz belőled, Légy okos egyszer, kis butám. Nincs az egész szedőteremben Érték, amely vele fölér, Minisztereknek kedvesebb ő, Mint, teszem azt, a Felkövér

Tanácskozáásra gyűlnek össze Mindannyian a rokonok, Ott ligyeg Fett, a vén tudakos, Sőt Curzív is előkocog, S kimondják rögtön jogerősen: Ha nomparell-nek nincs esze, Ciceróé lesz minden áron, Tegye hajóra, ugy tördelje Őket a mettőr úr keze.

Addig is gondoskodnak róla, Hogy semmi kázus ne legyen, Garmond rövid vakációra A városházára megyen, Csupa komoly lesz a reszortja, Mert úgy van benne ráció, S a vére is lehül bizonynal,

Hogyha szakítva sok viszonyal, Kijózanítja közgyűlési Fajka-interpelláció.

S míg ekként tárgyalt nagy-kegyetlen A zsarnoki szedőterem, Szegény kis Nomparell szívében Egekig nőtt a szerelem, S lapzártakor, mikor a gáz is, Amerikázva működött, Nem bánva, hogy bár megaláz is, A Nomparell s a hetyke garmond Délután négy és öt között A gépteremből megszökött.

Mikorra pedig észrevették, Túl voltak halmon, berkeken, Egy kis vidéki nyomda mélyén Ūtöttek frigyét hirtelen, Nászutazásra is vonultak, Mely szenzációnak bevált, Mikor, hogy híre messze jusson, Fisch úr harmadszor jubilált, Lakodalmakat legkivált.

Egymástól soha el nem váltak, A szívéük lángra úgy kapott, Egymás mellett még most is közlik Őket a falusi lapok . . . S jó Ciceró, bár szeme olykor Még mai nap is könnyben áll, A „Petit“ menyecskehez pártolt, Ezidét annak annak kurizál, Nagy szenvedéllyel kurizál.

Mint tárcavers és vezető cikk Közel is jutnak néha-nap, S olyankor Ciceró szívében Csak forr, sistereg a harag, Mivel diszkrét találkozásuk Sajnos, egész veszélytelen, Hisz gardedámként állandóan Egy vonal van köztük jelen.

SZEGEDI ÁTOK.

*

— Akkor legyen nyugodt órad, a mikor a gedói villamos vonal meghosszabbításához hozzáfognak.

— Hamarabb oszolj fel, mint a tűzifakereskedők szervezete.

— Legyél a feleséged juhászku tyája.

— Osszanak be hólapátoló munkásnak a Széchenyi-térre.

— Az ujszegedi rokkanttelepen legyél albérlő.

A jó diák.

— Azt mondtad, apukám, hogy kapok egy pengőt, ha elültetnek az utolsó padból. Hát már nem ülök ott.

— Ennek örülök. Mi történt?

— Elvitték a padot festeni.

Mit keres a bűnös cigány az ártatlanok társaságban, továbbá a gazemberről, aki nem beszélget, hanem imádkozik.

Azzal kezdjük, hogy rendkívül szeretjük és nagyra tartjuk Patkós Irmát, mert Isten-áldotta művésznő és nem görlice típus, amilyenekkel utálatig tele van a modern színházi élet. Elfogultsággal sem vádolhatunk bennünket, hiszen nem is személyes ismerősiünk és soha eszünkbe sem jutott, hogy az legyen. Mi képtelenek vagyunk rajongani az olyan színészekért, színésznőkért, kik a színpadon kívül szeretnék megcsinálni a karrierjüket, habár a művészet teherszámlájára írják mindazt, amit suba alatt és subán elkövetnek. A hideg fut végig a hátunkon, mikor látjuk azt a kétségbeesett vergődést, amit sokszor még jobbfajta színésznek is végig kell járnia, hogy ha nem is minden napon, de legalább minden másodikon benne legyen a neve az ujságokban. A hidegfutás aztán fokozódik, mikor eredeti szellemi produktumaikkal, ötleteikkel találkozunk, napok fáradsága után rögtönözve a Mátyás Diák elavult évfolyamai nyomán.

Mi ott szeretjük látni a színészt, ahová a vélt, vagy a valódi hivatása állította, a színpadon. Ott mutassa meg, mit tud, ott árulja el azt a rengeteg humort, amit ráfognak, megfélemlítve a szerzőről, akinek híjján ugyan mit csinálna?

Ezért kivételes kedvencünk Patkós Irma, akiről rég megállapítottuk, hogy az összes magyar operettszínpadok leggyönyörűbb hangú művésznője.

Sokan nem értettek velünk egyet, sokan vitába akaszkodtak s mivel Patkós Irma hangját letagadni nem tudták, olyan húrokat kezdtek pengetni, amik az általános ízlés eltévelyedését jelentik s a színházat még művészeti részben is összetévesztik bizonyos másfajta műintézetekkel.

Sajnos, mindig voltak túlsokat szereplő „szakemberek“ is, akik a színházban és vidékében idegéletük körülcirógatását keresték s kupec módra a színésznő fogánál kezdték a mértékvevést, mert többet ért a szemükben az abszolút tehetségtelen, a színpadról korbáccsal lekergetni való, de jól „domborító“ mit tudoménmicsoda, mint a művésznő, ha nem volt démon.

Patkós Irma nem volt az, hát hogyan is tetszhetett volna! Mi úgy-

nevezett vicclap vagyunk, tehát őszintebben beszélhetünk. Senkihez semmi közünk, nem vagyunk lekötelve valódi, vagy ál-Mecénásoknak, a véleményükre határozottan füttyentünk, meg se hallgatjuk, nem hogy megkérdőznénk.

Igy mondjuk meg azt is, hogy Patkós Irmának, aki nagyon bájos asszony, voltak apró hiányai, de csupán a külső megjelenésében. Ennek azonban inkább Pepi úr volt az oka, mert vérbeli színész léttére elfelejtette, hogy a primadonnának öltözködni is kell. Hála Istennek, ez ellen sincs már panasz. Patkós Irma azzal a csodálatosan csengő hanggal, amely adomány mégis csak jelent valamit, az első pillanatban meghódította a fővárosi közönséget.

— Nini, nem muszáj a színpadon rekedt tyúk-karálásokat hallgatni, hiszen a hang nem pusztult még ki a világból!

Ezeket a dolgokat el kellett végre mondanunk — mások helyett. Most pedig térjünk vissza a címhez.

Az egyszeri király meglátogatta a börtönt, szóba állt a fegyencekkel.

— Te miért vagy itt?

— Ártatlan vagyok, rám fogták, hogy gyilkoltam, többen meg is esküdtek rá.

Jön a másik rab.

— Összeesküdtek ellenem, kivégeztek, pedig csak a ma született gyerek lehet nálamnál ártatlanabb.

Ártatlan volt a többi is, az egész sor. Az utolsó a cigány.

— Hát te?

— Jáj, csókolom a sencséges kezset, nágyon megtetset azs á málác és elloptam.

— Tehát bűnös vagy?

— Ázs vagyok, micsináljak!

Roppant mérges lett erre a király.

— Hogy mersz te gazember ennyi becsületet, ártatlan lelket megfertőzni? Takarodj innen.

A cigány csak bámult, de a király még mérgesebb lett.

— Dobják ki azonnal, semmi keresnivalója nincs itt.

A cigány pedig kivonult a börtönből.

Más. A szegény zsidó nem tudta megvenni a templomi széket, azért azt mondja a szolgának:

— Csak a Schwarcz-cal akarok

néhány fontos szót váltani, engedjen be.

Félóra mulva a szolga gyanút fog, utána sompolyog s mérhetetlenül felháborodik a látottakon.

— Hiszen ez a gazember nem beszélget, hanem imádkozik!

... Uristen, mit élehetetlenkedik évek óta a szegedi színpadon ez a Patkós Irma! Hiszen ennek a szerencsétlennek hangja van!

Vissza az iskolába

Csikágóban az autóvezetőt, ha kihágást követ el, vagy pláne elüt egy gyalogjártót, a büntetésen kívül elküldik a közlekedési bizottság által felállított iskolába, hogy tanulja meg jól azt, amit rosszul tud.

Tekintve, hogy a főispán kezében rémes nagy hatalom van, el tudunk képzelni a közgyűlésen ilyen jelenetet:

Szónok: A polgármester úr helytelenül intézkedett, amikor nem kövezette ki első sorban az én utcámat...

Elnök: Minthogy szónok nem tanulta meg jól a katekizmusból az önzetlenséget, visszautasítom a negyedik elemiibe pótvizsgára. Pick, ne sugdolózzon!

Pick: Kérem szépen, én csak azt mondtam Baárnak...

Elnök: Ha sürgős szükségét érzi a mondani valónak, intézze el tízpercében. Szerencséje, hogy megszűnt a Szalámitoló Hivatal. különben elküldeném pótkurzusra.

Pick: Isten mentsen a kurzustól!

Fajka Lajos: Tekintve, hogy de-azonban és figyelembe véve, miszerint tanyai szempontból maradéktalanul kitűnik a helytállóság...

Elnök: Szónoktól megvonom a szót és utasítom König-Király Pétert, hogy tanítsa meg zengő magyar beszédre.

A közgyűlés folyik. Nyilván megrepedt.

**EMKE (Horváth)
KÁVÉHÁZ**
bohémvilág találkozó
helye.

Szenzációs kombinált női zenekar
játsszik reggel 4-ig.

Tulajdonos: Horváth Szilárd.

A speciálisták.

— Egész mániává fajul az orvosok specializálódása. A végén lesz külön barna és külön kékszemű orvos.

Kétségbeejtő haladás, hogy a butaságot is gyógyítani akarják.

Ientsch berlini orvostanár hosszú kísérletezések után abban a reménységben él, hogy a butaság gyógyítható. Felfedezésének az a lényege, hogy az ütőerek és a vénák közötti szelep rugékonysága kihatással van az agy működésére.

Mindig mondtuk, hogy nem mulhat el baj nélkül ez a sok szerencsétlenséget gyűjtőgető esztendő, — a tanár úr is beadta a garast.

Eddig a butaságot megszoktuk, mint az emberi élet természetes járulékat. Volt rá eset, hogy szinte hiányzott s elkereszteltük bájnak, jámborságnak, mosolygó szeretetreméltóságnak.

A buta ember még karriért is csinált, mert nem állt az útjában senkinek, mint a veszedelmes rendes észszel rendelkező. A közélet jelentékeny hányada bizonyít mellettünk.

De az Istenért, mi lesz, ha mindenkét kigyógyítanak a butaságból? A nőket nem vesszük egy kalap alá, végtére tud az őstermészet olyan erős lenni, hogy ellentálljon a tudományos erőszaknak. Azonban hogyan boldogul ebben a nehéz világban a kigyógyítottak tömege, akik megszűntek ártalmatlan hólyagok lenni?

Azzal a berlini tanárral hamarosan kellene valamit csinálni.

Pitigrilli mondásaiból.

Mindenféle pörből mindig úgy kerül ki az ember, hogy vagy teljesen tönkre megy, vagy csak félig. Az, aki csak félig ment tönkre, azt mondja, hogy megnyerte a pört. Az ostobaság kegyelmi állapot, privilégium, isteni adomány. Intelligenssé fejlődhetik az ember, de ostobának születni kell.

Manapság annyi eszköz áll egy nő rendelkezésére, amivel széppé teheti magát, hogy rettenetes csunyának kell lennie, ha mégsem sikerül megszépülnie. Mint ahogy rettenetes öreg, ha nem tud fiatalnak látszani.

Az emberek szívesebben emlékeznek azokra a számárságokra, ízetlenségekre, amiket elkövettünk, mint okos és nemes cselekedeteinkre.

Sokan híres emberek mondásaival fűszerezik a szónoklatukat. A holtak jó mondásai alkalmasak arra, hogy az élők bárgyuságát leplezzék.

Ahhoz, hogy az igazságot napvilágra hozzuk, néha nem elég igaz adatokat, szavahihető tanukat felsorakoztatnunk, hanem hamis iratokat és hamis tanukat is kell szerezniünk.

Időnkint felbukkan a társadalomban egy-egy igazán jó ember, de ez olyan kivételes eset, hogy száz év múlva az egész világon körülhordozzák a csontjait és a neve a naptárba kerül.

... X. csak azért jutott előre a pályáján, mert soha senkinek sem állt útjában, minden sikerét közpíró szerűségének, megnyugtató ostobaságnak köszönhette.

Ha most valaki megkérdezné tőlem, hogy ennek a kabátnak, amit két éve viselek, van-e a hátán varrás, vagy nincs. — nem tudnék válaszolni. És mégis, a tanuk a legarcátlanabb határozottsággal állítanak, vagy tagadnak valamit.

Kozmetika.

Engedve a számtalan oldalról megnyilvánult kívánságnak, cstromnak, kénytelenek vagyunk hildadni a korrall és ezért lapunk hasábjain kozmetikai szalont nyitunk. A legteljesebb lelkiismerettel forduljon hozzánk mindenki, a rendelkezésére állunk. Ha megfogadja a tanácsainkat, olyan szép lesz hogy a szülőanyja sem ismer rá.

Borvirág. Az elavult orvostudomány, megfertőzve vicclapok szellemességétől, azt tartotta, hogy az orr a sok borivástól vörösödik meg. Ez örült tévedés, amit igazol a többszáz éves népdal is, amely szerint „piros a liba orra, pedig sose mártja borba”. Lám, a jó nép tudta, csak a szörnyen okosok hirdettek mást. A mi véleményünk tudományos búvárkodáson alapul. Mi minden van a testben? Só, víz, gombostű, néha hamis fog, szóda, zsír. Így van réz is, ami kikívánkozik. Határozottan tiszta réz (cuprum). Már most az menekülni akar s természetes, hogy kiemelkedő pontot talál s mert a nadrágba nem mehet, ott az orr. Ugy véli, hogy valami véletlen szerencse majd megszabadítja. Az emberiség azonban tudatlan és értelmetlen, ezt nem veszi észre. Menjen hát hátra egy ötvösséggel foglalkozó ékszerészhez, (mi a kis Nádudvarit ajánljuk) s kérje meg, hogy bányássza ki az orrából a rezet. Meglátja, hogy az orra megint szép testszínű lesz, nem beszélve arról, hogy esinos mellékjövedelemre is tesz szert.

Nagymama. A ráncokat eltüntetni manapság gyerekjáték. A legtöbb ember amúgy sem fér a bőrében, hát az ügyes orvos ujjaszabja, hogy kényel-

mesen érezze magát. Szó sincs róla, nem fájdalmas az eljárás, hanem csupa gyönyörűség. Először is a nyakán megvágják a bőrt hosszan, svájfoltan, kimetszenek belőle egy darabot, aztán hátra húzzák a hóna alja felé. Ott ugyanis a madár sem jár. Az arcán lévő ráncot, szintén több négycentiméter kimetszésével, a koponyája felé húzzák, amíg a szeme felveszi a hamisítatlan kínai jelleget. Csak arra vigyázzon, hogy ne fesse a haját zöld színűre, mert a zöld megmérgezheti a sebhelyet. A nyakat az operáció előtt minden esetre tanácsos megmosni. Hogy mit ajánlunk a kebelbarátnőjének, kinek, kegyed szerint, egyáltalában nincs bőr az arcán, különben nem táncolna elemistákkal? Láthatlanban nem írunk receptet. Megvárjuk, amíg ő maga ír. Annyi bizonyos, hogy boldog lehet, amiért megszabadult a régi ábrázatától.

Démon. Van nappali és éjjeli kikészítés. A nappalinál mossa meg előbb az arcát 30 százalékos marólúggal, aztán helyezzen rá egy malackarmonádlit panirozva, két reszelt vereshagymát, utána ugorjon le a második emeletről. Szép lesz. Ha a sirka megrepedt, küldje suszterhez. Két repedt sarokért akármelyikük ad cserébe egy közepes lúdtalpat. Az esti, illetve az éjjeli kikészítést nem részletezzük, arra nézve szívesen ad felvilágosítást akármelyik háziasszony.

Bakfis. Nincs igaza, mikor azért busul, mert néhány szeplője van. Sok nőnek, főleg, ha kislányos és üde az egyénisége, a szeplő hozzátartozik a hódító külsejéhez. Mondjon hát le arról a rögeszméről, hogy megszeplőtleníteti magát.

A hódítás titka Dudás kozmetika!

A társaságbeli hölgyek és urak
kozmetikai szalonja.

**uri és hölgyfodrász
terem**

Tisza Lajos Körut 19 sz.

VÉDŐBESZÉD.

...Tekintetes királyi törvényszék, méltóztassék végül enyhítő körülménynek venni, hogy védencem következetesen és állandóan egyforma módon követi el a lopásait s ezzel nagy szolgálatot tesz az uraknak, mert nem kénytelenek újabb indokolásokon törni a fejüket.

ZSÚR-DALOK. **Lelki klinika.**

A zsúrozók tömege nem várta be a farsangot, hozzáfogott a szórakozáshoz még az ősszel. A divat egészen tiszteltreméltó, hiszen az állástalanságban vergődő aranyifjak jó részének legalább így jut meleg kanál a gyomrába.

A lendületbe jött intézmény, amely épp úgy virul házmesteréknél, mint más előkelőbb helyeken, természetesen nem nélkülözheti a pcézist sem. A heti póstával kaptuk az alábbi zsúrverseket, amelyeket becsületes vidéki szokás szerint ezennel átadunk a közmegvetésnek.

I.

*Ugy sajnáltam önt, drága nagysád,
Aranykötésű nagymama,
Ki bármilyen csalogatásnak
Ellent ugyan hogy mondana!*

*Elhiszem, hogyha nagyon kéri,
Hogy a tánc súlyos áldozat,
De így lett ön dada a zsúron,
sz gyerekekkel ugrádozott,*

II.

*A tea, amit adtál
Te szende, szűzi lány,
Mintha csak magad volnál,
Épp akkora talány.*

*Egyszer derült, mint arcod
S szemed, a csudakék,
Máskor sötét fellegnek
Komor színében ég.*

III.

*A kikelettől szörnyen fázom,
A bőjt se lesz a kenyérem,
Oh, ha eljő a zsúr halála,
Nagy Istenem, mi lesz velem!*

*Ma nálatok, holnap ő nálok
Kosztoltam, ha a nap lement...
Oszk fájó szívvel abonálok,
Vacsorázni kocsmába járok
S ez újabb kiadást jelent.*

*És tönkremegyek ősz-utóig.
De csitt, szívem, ne hallja más,
Ha majd rügyezni fog az erdő,
Elő, elő malactepertő
És agyó téli zsúrolás.*

IV.

*Sohase voltam nagyravágyó,
Minden igényem oly szerény,
Szeretnék mégis andalogni
A nagyvilág számos helyén.*

*Virágos május levegője
Nápoly táján érne utól,
Június karcsú derekáiig
El se mozdulnék Capriból.*

*Mit részletezzem! Fáj a szívem,
Szegény vagyok, úgysem megyek.
De néhány helyet elkerülnék
S ezek S z e n d v i c s-szigetek.*

Mimóza. Levele a legkedvesebb a sok közül, amit a héten kaptunk. Főleg az őszinteségét becsüljük. A kegyed keblét ambiciók töltik ki s nem szerepel elégszer a lapok hasábjain, ezért azt szeretné tudni, mivel érdemelne ki a több nyomdafestéket? Nincs ennél egyszerűbb, annyi ötlettel szolgálhatunk, hogy csak győzze a válogatást. Ha mindenáron ragaszkodik a nyomdafestékhez, vesztesse meg gépmesterünket egy ötös csomagolású trabucóval, az végig kenő nagyságot a nyomdafestékes hengerrel. Lapunkban is számos alkalma nyílik a szerepléshez. Kötelezőleg vállalunk húsz sort, ha leesik a fáról és kitöri a nyakát. Villamos alatt való huzamosabb szereplés — fél hasáb, Meg kell azonban engednie, hogy ennek a felére joggal reflektálhat a kötelessége magaslatán álló és emberbarátnak nevezhető kalauz. Nevezzük ebben az esetben röviden társszerzőnek. Ha közhivatalokban, ahol átlag napi öt órát tölt ötletadással, megunják önt és végre kidobják, — ennek is szorítunk helyet. A sérülés annyival előnyösebb, mert közöljük a boncjegyzőkönyvet is. Gutaütés csak harmadik esetben kifizető, mert akkor ötven sor. Ezt is azért, mert sose sajnáljuk az áldozatot, ha közérdekről van szó. Várjuk szíves látogatását.

M. S. Fiatalember, bohó fiatalember, mit művelt már megint! A női lélek annyi finom szövethől van összeszerkesztve, hogy hebehurgya módon nem nyulhat hozzá. Ha csak mákszemnyit is érzi, hogy nem született tapintatos életre, inkább kerülje a nőket. Szőnyegen forgó ideálja, aki most kacérkodik az ötödik X-szel, panaszkodott kegyednek, hogy a suszterek nem tudnak neki megfelelő cipőt csinálni. Mikor aztán hamarosan erre a panaszzal olvasnivalót kért magától a kis kedves, maga a *Lúdláb királynét* ajánlotta neki, amit szegény illetlen célzásnak vett. Feltétlenül helyes a korrigálási szándéka, mikor éjjeli zenével akarta kibékíteni, de látja-e mi lesz a dolgokból, ha valaki barom! Éppen az „*Isten veled vén eperfa*“-t, utána pedig frissenek a „*Károg a holló*“-t kellett húzatnia? Ezt nevezi maga kibékítésnek?

Két világnézet.

— *Az bizonyos, hogy a nők szebek, mint a férfiak.*
— *Természetesen!*
— *Dehogy! Mesterségesen!*

Ezt se lehet kitenni az ablakba.

Szuszoginé, bár nagyon keveset tudott franciául, ezt a keveset annál inkább szerette fitogtatni. Egy alkalommal Recsegéné nagy zsúrt adott, amelyen Szuszoginé is részt vett, aki későre járva az idő, így szólt jó hangosan, — hogy más is hallja, — a szomszédjához:

— *Quel heure est-il? (Hány óra?)*

A megszólított, akinek nem volt órája, így felelt:

— *Je ne sais pas! (Nem tudom.)*

Mire Szuszoginé rémülten felsikolt:

— *Ajvé! Olyan késő lenne már! — azzal kirohant a szobából.*

Kner Izidor aforizmáiból.

Férfiszivnek kevés asszony tudja a nyitját. Az asszonyi ugyanegy kulcsra jár.

A törökök annyival bölcsőbbek, mint más nemzet, hogy nem viszik a fórumra a nőkérdést, hanem le-tárgyalják a legilletékesebb helyen, a divánon.

A legnagyobb számárság a lónak imádkozni, amikor a ló a káromkodást sokkal inkább megérti.

Ha már csürhe közé keveredel, inkább disznó-, mint embercsürhe legyen.

Nem lehet az ember olyan elhatárolt egymagában, mint társaságban.

Azt tartják bölcs világnézetnek, amely alkalmazkodik minden világnézethez.

Mindenki iparkodik, hogy megismerjék, de senki sem, hogy kiismerjék.

Férfi akkor hallgat, ha nincsen mondani valója. Az asszony, míg a száját ki nem nyithatja.

Szép kis atheista, kibem a lelket az Ur tartja.

Az egyik férfinak az a nőkérdése, hogy hol vegye. A másiké, hogy hová tegye.

Orvosnál.

— *Ezer ördög, nagysád csakugyan olyan savány, vagy csak teteti magát?*

A hatásos gyógyszer.

Az orvos délután kitelefonál a szanatóriumba, ahol dolgozni szokott:

— Halló ... maga az, asszisztens úr?

— Igen, én vagyok.

— Hogy van az a három beteg, a kinek délelőtt az új szeremmel injekciót rendeltem?

— Köszönöm, kettő meghalt.

— De a harmadik?

— A harmadik? Az még nem kapta meg az injekciót ...

Vidéki színházban.

— Országot egy lóért! — kiáltja III. Richárd a színen.

— Szamárnem lesz jó? — kedélyeskedik valaki a karzatról.

— Dehogyan nem! — vág vissza a színész, jöjjön csak le.

*

— Mit képzelsz, direktor úr, ezen a szellős, piszkos színpadon haljak meg? Hiszen olyan náthát kapok a halálom után, hogy három hétig is megfekszem vele az ágyat!

HETI MŰSOR:

(Ez már nem vicc.)

Szombaton d. u.: *Legénybúcsú.*

Szombaton este: *Fekete szivárvány.*

Vasárnap délután: *Félórás feleség.*

Vasárnap este: *Fekete szivárvány.*

Hétfőn este 8 és 11 órakor: *Szilveszteri kabaré.*

A kézzelfogható bizonyíték

A tanár ráripakodik a diákra, akiről megtudta, hogy koresmázik:

— Ha ezt maga így folytatja, teljesen el fog butulni és gyógyíthatatlan hülye lesz! Jegyezze meg, hogy én a saját tapasztalatomból beszélek.

Az új darab.

Feleség: Milyen az új darab? Pikkáns?

Férj: Miért érdekel előre?

Feleség: Tudod, ha sokat kell pirulnom, akkor jobban érvényesülök a fehér ruhámban.

Szezon-álom.

— Kedves uracskám, azt kívánom, hogy a Tátrában teletünk.

— Érdekes! Én meg azt álmodtam, hogy már haza is jöttünk.

Bilánc.

Főnök: Cégvezető úr megcsináljuk az üzletet. Kinéz százezer pengő haszon, lemegy nyolcezer pénzbüntetés, marad 192.000. Arra a három hónapra pedig, amit ülni fog, dupla fizetést adok.

A szabadság.

Századparancsnok: Maga aratási szabadságot kér, Blau, hiszen nincs is földje, viszont hol vagyunk már az aratástól!

Blau: Alásan jelentem, én fakereskedő vagyok s nálunk ilyenkor kezdődik az aratás.

Lóversenyen.

— Átjutott a főhadnagy az akadályon?

— De mennyire! Sokkal előbb, mint a lova.

A piaci derü.

— Aztán van-e a gombák között mérges?

— Mán hogy volna, lelkem! Mikor eszi meg?

— Estére.

— Tudja mit? Fizesse meg holnap az árát, nem akarom megcsalni.

X. X. „A kidőlt-bedőlt kerítésű özvegynek egy csepp eldala sem volt ...“ csodaszépen kezdődő novellájának legközelebbi helyet szorítunk egy heringeshordóban.

Szellemi. A tápéi kisbirót nem az igazságügyminiszter nevezi ki. Tévedett, aki informálta.

Kültelki. Lássá, mire vezet az indulat, a szomszédasszonnyal való egyenetlenkedés! Maga sose tanulta Petőfiből, hogy „élj a tyukkal barátságba“?

R. Kedden van lapzártá. Küldje be hát csütörtök este.

Apák és fiúk. Tessék elhinni, hogy azokat a szörnyű ellentéteket és meg nem értékeket, mégis csak jobban ki lehet egyenlíteni néhány nyaklevessel. Többet ér az minden értékezésnél és humornál.

—ny. Kirántott kardhoz tavasszal fejes salátát, télen savanyú kedélyt szerviroznak.

Csillagbörtön. Uraságodra nem vonatkozik a szilveszteri záróra. Az marad a régi.

Bucusz az ó-évtől. Magunk között mondván, elég piszkos kis esztendő volt az 1934. azért mégsem volt annyira utolsó, hogy ilyen rossz verssel inzultálják. Elmeművét áttettük az időjárásbirósághoz, ahol a szemmértékhitelítő hivatal főnöke bírálja el.

B. Ismerjük magát, vén róka, nekünk hiába jajgat. Már megmutatta néhányszor, hogy kifogyhatatlan. A honorárium útban van. Üdv.

Felelős szerkesztő: Kovács Árpád.
Felelős kiadó: ABLAKA GYÖRGY.

Praktikus ajándékot ujévre.

**VÁSÁROLJUNK
VILLAMOS KÉSZÜLÉKEKET**

Minden szerelőcégnél beszerezhető.

Ingyenáram és részletakció. Gázgyár.